

Вранці-рано по селі
 То не пчоли, не чмелі
 Глухо зажурчали,
 Не шумів розбитий спуст,
 А йшло слово з уст до уст:
 «Вкрали! Вкрали! Вкрали!»

Що? Хто? Відки? Вість така:
 Вкрали гроші в Пазюка!
 Як вернув із шінку,
 П'яний у stodолі спав,
 Злодій черес з нього зняв
 І потяг шматинку.

Хто був злодій? Відки знать?
 Сам Пазюк не зна сказать,
 Хоч щось твердо дума.
 Далі скрикнув: «От на глум!
 Вів мене в stodолу кум!
 Се ніхто, крім кума!»

Кум почув се, весь дрижить,
 Мов опечений біжить:
 «Змилуйтеся, діду!
 Я вас до хреста довів
 Та й пішов вісьта домів!
 Присягати піду!»

«Не бреши! Де гроші дів?
 Ти мене вигоном вів —
 Тямлю весь інтєрес:
 У stodолі дрюк відпер,
 Сіна з зруба на тік зверг,—
 Зняв із мене черес!»

«Тут мене гадюка їдж,
 Як я з вами був сю ніч
 На гумні, в stodолі!» —
 «Не бреши! — кричить Пазюк.—
 Гроші тут мені до рук,
 Бо діждеш недолі!»